

En cos i ànima

Un relat de: [walrusluli](#)

Agenollat al bell mig d'un petit dormitori, tènueament il·luminat pels rajos de llum que s'escolen delicadament entre les fustes dels desgastats porticons, en Joan agafa amb força el jersei vermell entre els seus punys, bressant-se lentament entre sanglots de profunda desesperança. El seu rostre, vermell de l'esforç, es troba contret en aquella expressió de qui ha perdut tot desig de viure. De qui ha perdut la raó. La saliva li cau en un plugim espès i intermitent sobre les mans, formant un petit bassal a la moqueta. El Joan sent en el més profund de la seva ànima que la mort seria la més dolça de les companyies.

L'habitació ha quedat totalment a les fosques, però el Joan continua agenollat, sanglotant en un estat catatònic de tristesa i dolor. Una mà es diposita amb cautela sobre la seva espatlla i la prem suaument, però aquesta mostra espontània d'afecte sembla passar-li inadvertida. Ara l'abracen des de darrere, xiuxiuejant-li paraules de confort.

Han calgut dues persones i quasi tres hores per aconseguir calmar al Joan, que ara jau en un son intranquil, amb espasmes que puntualment sacsegen el sofà de pana verda que sembla començar a recordar la forma del seu cos. Doncs aquesta situació fa tres mesos que es repeteix. Ja havien avisat als treballadors del teatre que el Joan era un actor de mètode, que es posava literalment a la pell dels personatges a qui donava vida, però en vint anys mai havien vist un cas tant extrem com el seu.